

BAB I

BAB I

SEJARAH DAN IDEA PENUBUHAN NEGARA ISRAEL

1. 1. Sejarah Kaum Yahudi

Pada abad 20 sebelum tahun Masihi, dapat diperkatakan bahawa kaum Yahudi pernah bertempat tinggal di kawasan Timur Tengah khasnya pada daerah *Kan'an*. Kelompok masyarakat Yahudi memberi identiti terhadap dirinya dengan sebutan orang Ibrani.¹ Sebaliknya Palestin yang dahulu dikenal dengan sebutan *Filistine* juga tinggal pada kawasan yang sama. Ertinya daerah *Kan'an* menjadi tempat pertemuan dua suku iaitu Palestin dan Ibrani.²

Kumpulan kaum Yahudi yang tinggal di daerah *Kan'an* atau *Filistin* merupakan sebuah masyarakat yang hidup di dalam sistem kerajaan. Kerajaan yang menjadi tempat tinggal masyarakat Yahudi terdiri daripada dua iaitu *Judea* dan *Samaria* atau Israel. Kerajaan *Judae* ibu negaranya adalah Jerusalem dan *Samaria* ibu negaranya Syakim.

Semasa zaman Nabi Sulaiman, kaum Yahudi selama dua tahun terhitung dari tahun 975 sehingga tahun 973 sebelum masihi membangun rumah ibadat di Jerusalem

---

¹ Ibrani atau Ibrani berasal daripada kata "Abara" atau "fi'il Tsultsi" (tiga huruf) yang mempunyai erti "memotong jalan" ke arah yang lebih dekat.

² Orang Yahudi menggunakan perkataan Ibrani bagi merujuk diri mereka dan mengekalkan perkataan Yahudi bagi agama orang luar atau pendatang baru. Lihat Lois A. Arion dan Richard P. Mitchell, *Timur Tengah dan Afrika Utara*, (terjemahan Mohammad Redzuan Othman) (Kuala Lumpur: Dewan Bahasa dan Pustaka, 1991), hlm. 336.

yang diberi nama Kuil Sulaiman. Kuil Sulaiman menjadi tempat sembahyang kaum Yahudi dan " menjadi pusat kegiatan keagamaan masyarakat Yahudi.

Perkembangan agama Yahudi tidak berlangsung lama disebabkan pimpinan mereka meninggal. Akibatnya Kuil Sulaiman kehilangan pemimpin dan secara perlahan Kuil Sulaiman mengalami kehancuran. Bahkan kerajaan Yahudi di Yudea dan Samaria turut musnah semasa peperangan. Padahal dua kerajaan ini pernah menjadi tempat tinggal dan pusat pemerintahan kaum Yahudi.

Punca daripada pertentangan dua kerajaan Yudaë dan Samaria Yahudi menjadi sebab kerajaan Rom mengirim pengintip untuk melihat perilaku kaum Yahudi. Pengintip-pengintip ini terdiri daripada tentera Rom yang mendapat arahan membuat siasatan terhadap kerajaan Yahudi. Setelah tentera Rom mengetahui berlaku konflik di antara sesama Yahudi, tentera Rom masuk ke Jerusalem dan Syakim. Keberadaan tentera Rom di daerah Yudaë dan Samaria berakibat terwujudnya peperangan antara kaum Yahudi dan tentera Rom. Peperangan ini dimenangi oleh tentera Rom.

Tahun 135 sebelum masihi pasukan Rom memusnahkan Bandar Jerusalem.³ Disebabkan adanya sikap penentangan kaum Yahudi, Jeneral Pampiyus (Pompey)⁴ sebagai pemimpin tentera Rom kembali memusnahkan Jerusalem pada tahun 63 sebelum masihi. Pada tahun 70 masihi semasa pemerintahan Empayar Romawi menguasai

³ Ahmad Salaby, Perbandingan Agama-Agama Yahudi, (Surabaya: Bina Ilmu, 1990), hlm. 63.

⁴ Louis Wirth, The Ghetto, (Chicago: The Chicago University Press, 1966), hlm. 11.

Jerusalem, kaum Yahudi kembali melakukan penentangan terhadap pemimpin Rom iaitu Jeneral Titus. Puncanya bandar Jerusalem termasuk Kuil Sulaiman dibakar oleh tentera Rom. Akibatnya kaum Yahudi terkeluar daripada kawasan Yudae dan Samaria. Hanya sebahagian kecil kaum Yahudi yang tetap duduk di Palestin. Berasaskan perkiraan mereka berjumlah 10 peratus dan hidup bersama dengan penduduk Arab Palestin.⁵

Pelarian kaum Yahudi ke pelbagai negara di Eropah difahami sebagai diaspora atau pelarian penduduk mencari tempat tinggal. Paling banyak penyebaran kaum Yahudi di kawasan Eropah Timur terdapat di Rusia dan Polandia. Daripada kedua negara mereka menyebar ke pelbagai negara di rantau Eropah. Penyebaran ini seperti disebutkan oleh Hugh dan Watson bahawa "Jenis masyarakat yang sifat pentingnya ialah bertaruh di atas sebahagian besar permukaan bumi: oleh sebab itu digunakan perkataan Greek Diaspora".⁶ Mereka juga menyebar melalui Rom, dan berpindah ke Spanyol, lembah Rhine, Afrika Utara, Arabia, Mesopotamia dan sebahagian tempat tinggal di mana mereka menjadi bangsa nomaden di tepian laut Hitam dan daerah Khazar.⁷

Tahun 135 masihi merupakan tahun terakhir kehidupan bangsa Yahudi di Jerusalem dan Syakim.⁸ Setelah berpindah ke Rusia mereka bekerja keras dan berusaha agar dapat berjaya. Usaha kaum Yahudi membawa hasil yang positif kerana berjaya di bidang ekonomi. Tetapi mereka tetap memilih tinggal di *ghetto-ghetto* dengan tujuan berusaha menjaga status sosial dan identiti sebagai keturunan Bani Israel. Mereka

⁵ W. F. Abbovshi, The Angry Arabs, (Philadelphia: Westminster Press, 1974), hlm. 129.

⁶ Hugh and Seton Watson, Nations and States, (Colorado: Westview, 1977), hlm. 383.

⁷ Ibid, hlm. 387.

melakukan aktiviti sembahyang *Sabbat* pada hari Sabtu setiap Minggu. Tujuannya untuk mengamalkan kitab *Torah*. Ajaran kitab *Torah* yang dipegang sebagai pedoman iaitu memberi anjuran bahawa selain daripada kaum Yahudi tidak perlu ditolong kerana bukan berasal daripada keturunan Yahudi. Menurut mereka, kaum Yahudi tidak dapat hidup di bawah perintah raja atau pemimpin yang bukan berasal daripada keturunan Yahudi.

Oleh sebab-sebab yang sudah diterangkan, kaum Yahudi tidak dapat berasimilasi dengan bangsa lain di mana sahaja mereka tinggal.⁹ Impak daripada tingkah laku kaum Yahudi ini menyebabkan kemarahan pemimpin-pemimpin Eropah. Kemarahan raja-raja Eropah berpunca pada abad ke XIV.

Pada bulan Ogos 1401 masihi Raja Robertchi mengeluarkan maklumat pengusiran seluruh kaum Yahudi daripada daerah Rhien dan Bavaria, serta mengharuskan kepada mereka menggunakan pakaian khas yang bentuknya sudah dibuat oleh Paus Innocient III pada tahun 1210 masihi. Selanjutnya tradisi yang dikembangkan Paus ke II berkembang ke semua kawasan Eropah.¹⁰

Kebencian pemimpin Eropah terhadap kaum Yahudi sememangnya membawa imej bahawa kaum Yahudi tidak boleh melupakan tanah air yang pernah menjadi perkampungan Yahudi di Yudae dan Samaria. Pada abad ke XVI kaum Yahudi yang berada di Palestin melakukan peringatan terhadap sejarah peradapan Yahudi. Peringatan

---

⁸ W. F. Abbovshi, *The Angry Arabs*, hlm. 64.

⁹ Roger Geraudy, *The Case of Israel a Study of Political Zionism*, (terjemahan A. Nashir Budiman), (Bandung: Penerbit Pustaka, 1988), hlm. 4.

¹⁰ Asy Seakh As'ad Bayudh Atamimi, *Impian Yahudi Dan Kehancuran Menurut Al Qur'an*, (Jakarta: Gema Insani Press, 1988), hlm. 53.

ini diikuti dengan membangun kembali Kuil Sulaiman sebagai tempat sembahyang dan mengembalikan kaum Yahudi ke Palestin.¹¹ Bangunan Kuil Sulaiman berasaskan pelan berada di kawasan bukit Zion atau Zaitun.¹²

Usaha untuk membangun kembali Kuil Sulaiman mendapat tentangan daripada pemimpin pasukan Perancis Napoleon Bonaparte.¹³ Walaupun bangunan Kuil Sulaiman sudah hancur dan tidak ada lagi bekas-bekasnya tetapi kaum Yahudi-masih berkeyakinan bahawa lokasinya berada di bukit Zaitun. Berasaskan catitan sejarah kaum Yahudi mempercayai bahawa bekas Kuil Sulaiman sekarang sudah dibangun Baitul Muqaddis. Lokasi bekas Kuil Sulaiman berada di bawah bangunan Baitul Muqaddis.

Kecintaan untuk menubuhkan sesebuah negara yang terdiri daripada komuniti Yahudi mendapat sokongan semua masyarakat Yahudi. Pelbagai usulan seperti di Argentina dan Uganda sempat dijadikan pilihan penubuhan negara Yahudi.¹⁴ Usulan ini ditentang kerana tidak berhubungkait dengan peradapan kaum Yahudi yang telah disebutkan di dalam kitab, terutamanya kitab perjanjian lama daripada surat Ibrahim dan Musa. Untuk menyokong tujuan tersebut kaum Yahudi mengadakan majlis-majlis.

¹¹ A. W. Kayalli (ed), *Zionism Imperialism and Racism*, (London: Croom Helm, 1979), hlm. 11.

¹² Zion adalah kata di dalam bahasa Ibrani untuk menyebut tempat Kuil Sulaiman. Zaitun adalah kata di dalam bahasa Arab yang biasa digunakan untuk menyebut sesebuah pohon. Sekalipun kedua kata mempunyai erti yang berbeza tetapi maknanya sama kerana digunakan untuk menyebut sesebuah bukit. Orang Arab menyebut bukit Zaitun sedangkan kaum Yahudi menyebutnya dengan nama bukit Zion.

¹³ A. W. Kayalli (ed), *Zionism Imperialism and Racism*, hlm. 11.

¹⁴ Usulan terhadap Uganda atau Argentina datang daripada Theodore Herzl dan ditulis di dalam buku *The Jewish State*, tetapi idea ini merupakan alternatif sekiranya pilihan terhadap Palestin tidak mendapatkan sokongan. Akhirnya disebutkan bahawa tempat yang akan menjadi negara Yahudi adalah Palestin. Sedangkan Argentina dan Uganda, ianya juga menjadi alternatif yang dibincangkan pada tahun 1905 semasa berlangsung Kongres Zionis berikutnya. Lihat *chapter 3* dalam tulisan W. F. Abbovshi, *The Angry Arab's* hlm. 111.

Daripada Majlis pertemuan ini, idea untuk mengadakan kongres antarabangsa mendapat sokongan. "Wujudnya diadakan kongres Zionis antarabangsa guna mendapatkan sokongan politik dan ekonomi dari individu, kumpulan dan negara.

1. 2. Kongres Zionis Antarabangsa Tahun 1897

Rancangan masuk ke Palestin dan menubuhkan negara menyebabkan ramai intelektual Yahudi menulis buku seperti: *Lions Pineker Auto Emancipation*¹⁵ dan *Theodore Herzl* menulis *Der Judenstaat*. Kedua buku tersebut menjadi inspirasi kaum Yahudi mengumpulkan data-data untuk mendapatkan sokongan guna menubuhkan negara. Semangat kaum Yahudi melahirkan gerakan perjuangan dan impian pergi ke Palestin berpadu dengan inspirasi Zionis yang terdapat di dalam kitab dan sejarah kuno Israel.¹⁶ Kaum Yahudi berusaha mencari maklumat mengenai jumlah dan tentera keturunan Yahudi di setiap negara di Eropah. Pengintipan diarahkan ke merata-rata negara di Eropah guna mendapatkan maklumat. Tindakan pengintipan dalam wujud politik dan militari terus dipertingkatkan. Strategi ini dimaksudkan untuk mengetahui secara terperinci berapa jumlah tentera Yahudi di negara-negara Eropah terutama Britain dan Perancis.

Untuk memperolehi maklumat berkenaan ketenteraan setiap negara tidaklah mudah. Peristiwa Drefyus tahun 1895 dirasakan sebagai hambatan untuk mewujudkan rancangan ke masa hadapan. Keadaan ini disebabkan pemerintah Perancis faham

¹⁵ Di publish di Odessa pada bulan September 1882, Reprinted in Arthur Hertzberg, *The Zionist Idea: A Historical Analysis and Reader*, (New York), hlm. 182.

¹⁶ Don Peretz, *The Arab-Israeli Dispute*, (New York: Facts on File, Inc., 1966), hlm. 6.

terhadap tingkah laku atau perangai daripada tentera keturunan Yahudi. Mereka berusaha mencari sokongan untuk mewujudkan cita-cita kaum Yahudi. Apatah lagi di dalam satuan tentera Perancis terdapat ramai tentera keturunan Yahudi.

Setelah data-data tentang jumlah tentera Yahudi diperolehi daripada negara-negara Eropah, Theodore Herzl berjaya mendapatkan sokongan tentera yang akan dilibatkan membantu mendapatkan tanah di Palestin. Idea ini dilanjutkan Theodore Herzl dengan menerbitkan sesebuah buku bertajuk *Der Judenstaat* (Negara Yahudi) pada Tahun 1896.¹⁷ Daripada pembuatan buku tentang negara Yahudi, lahirlah idea melakukan mesyuarat sama ada intelektual dan pemimpin politik Yahudi daripada negara-negara di Eropah dan Amerika Syarikat. Mesyuarat kaum Yahudi bertujuan mengumpulkan penyokong untuk membuat tekanan ke pelbagai pemerintahan agar memperolehi justifikasi penubuhan negara.

Organisasi Zionis Antarabangsa merangka suatu rancangan dengan menyatakan matlamatnya membentuk sesebuah tanah air di Palestin. Mesyuarat pertama bertempat di Basle Swiss pada Tahun 1897. Pada mesyuarat tersebut, ahli-ahli Zionis atau pecinta bukit Zion¹⁸ mula membuat rancangan bersama mengenai penubuhan negara Yahudi.

Idea yang dikemukakan oleh Herzl bermula daripada pemikiran Lions Pineker dalam buku bertajuk *Auto Emancipation*. Buku ini bermatlamatkan memanggil kaum

---

¹⁷ *Current History*, January 1998.

¹⁸ Pecinta Bukit Zion atau Lovers of Zion.

Yahudi daripada seluruh dunia guna bersatu dan membuat rancangan hidup bersama di sesebuah negara.

Theodore Herzl membangun imej kaum Yahudi dengan menyatakan bagaimana kaum Yahudi dapat menubuhkan negara seperti bangsa lain yang dapat menubuhkan negara sendiri. Menurut Herzl, kaum Yahudi mesti mempunyai negara yang sama dengan negara-negara moden lain di kawasan Eropah. Sistem pemerintahannya berasaskan pada sistem Demokrasi Liberal model Eropah. Untuk mewujudkan negara, kaum Yahudi mesti ke luar daripada Eropah dan pergi ke Palestin. Alasan yang menguatkan sokongan untuk ke luar daripada Eropah kerana masyarakat Yahudi dimusuhi negara-negara Eropah. Di Rumania tahun 1867, Rusia tahun 1881, Perancis tahun 1895 dan di Rumania Tahun 1867. Tekanan yang dilakukan ke atas masyarakat Yahudi menyebabkan mereka semakin bersatu dan membangun kekuatan menggunakan simbol ideologi seperti *lovers of Zion*.¹⁹

Kongres Zionis pada akhirnya menyenaraikan empat cara untuk mencapai matlamat:

Memperkenalkan bidang-bidang penjajahan yang sesuai di Palestin untuk petani, pekerja, industri dan pedagang Yahudi. Mengelolakan dan mengumpulkan semua kaum Yahudi dengan menggunakan institusi tempatan atau antarabangsa menurut undang-undang sesebuah negara. Mengukuhkan keinsafan dan kesedaran kebangsaan kaum Yahudi.

¹⁹ Dan Avni Segre "Israel: A Society in Transition" World Politics, A Quarterly Journal of International Relations, Vol. XXI, October 1968-July 1969.

Memperolehi persetujuan kerajaan yang kelulusannya diperlukan untuk mencapai matlamat Zionis.²⁰

Untuk menerusi rancangannya, Herzl membuat temuduga dengan pemimpin-pemimpin Yahudi di peringkat antarabangsa untuk mendapatkan sokongan. Di antara negara yang dipilih untuk turut serta di dalam penglibatan mereka terhadap kemahuan Zionis, maka Herzl meminta sokongan daripada Britain, Perancis, Turki Uthmaniyah dan Amerika Syarikat. Semua negara disenaraikan di dalam kebijaksanaan yang dihantar organisasi Zionis kepada para penyokongnya.

Selanjutnya strategi yang digunakan adalah bagaimana mendapat hak terhadap tanah. Permulaan daripada tindakan operasi besar-besaran ini adalah tahun 1901 yang dicadangkan oleh "Dana Nasional Yahudi" yang dibandingkan dengan kolonialisme lainnya, terlihat bahawa tindakan ini lebih orisinil. Tanah-tanah yang sudah diperolehi tidak boleh dijual kembali atau disewakan kepada orang-orang bukan Yahudi.²¹

1. 3. Deklarasi Balfour Tahun 1917

Pada mulanya Syarif Hussein sebagai penguasa Hejaz dan dikenal sebagai salah seorang pemimpin Arab. Untuk mencari jalan ke luar terhadap negara-negara Arab yang masih terjajah, ianya mengadakan surat-menyurat dengan Pesuruhjaya Tinggi Britain (British High Commission) di Mesir iaitu Sir Henry McMahon pada awal tahun 1914.²² Dari perbincangan kedua pemimpin, terselindung bahawa Britain simpati terhadap usaha pemimpin Arab untuk membebaskan wilayah Asia Barat daripada Turki Uthmaniyah. Di

²⁰ Israel Cohen, *The Zionist Movement*, (London: Frederick Muller, 1945) hlm. 73 dalam buku Lois A. Arion dan Richard P. Mitchell, *Timur Tengah dan Afrika Utara*, hlm. 144.

²¹ Roger Geraudy, *The Case of Israel a Study of Political Zionism*, hlm. 102.

sisi lain Britain berkeinginan membantu kaum Yahudi memperoleh tanah di kawasan Palestin.

Polisi yang dibuat Britain untuk merespon kepentingan Arab dan membantu kaum Yahudi menjadi pilihan yang sukar. Akhirnya kerajaan Britain mengambil inisiatif yang menguntungkan pihak Arab dan Yahudi. Dengan cara membahagi kawasan Arab menjadi tiga bahagian iaitu Zon Biru, Zon A dan Zon B.²³

Pada masa berlakunya Perang Dunia I, Kementerian Luar Negara Britain meminta kepada Sir Mark Sykes sebagai wakil Britain melakukan negosiasi dengan pemerintah Perancis. Juru runding pemerintah Perancis diwakilkan kepada Charles Francois George Pycot guna membincangkan masalah kemerdekaan negara-negara Arab.²⁴ Mesyuarat kedua negara bertujuan menghilangkan pengaruh Turki Uthmaniyah ke atas Palestin dan menjadikan Palestin berada di bawah kekuasaan Britain. Mula dari sempadan Syria dan Turki Uthmaniyah sampai garis panjang daripada Aka hingga ke Thebria merupakan daerah Perancis. Aka dan Haifa berada di bawah Britain. Sedangkan Palestin tanpa Galil, ditempatkan di bawah sistem antarabangsa yang di waktu berikutnya diatur secara bersama oleh Britain, Perancis dan Rusia.²⁵

---

²² Ian J. Bickerton and Carla L. Klausner, A Concise History of The Arab-Israeli Conflict, (Englewood: Prentice Hall, 1986), hlm. 36.

²³ Ibid, hlm. 39.

²⁴ Barry Rubin, The Arab State and Palestine Conflict, (Syracuse: Syracuse University Press, 1991), hlm. 27-28 dan lihat juga dalam Don Perez, The Arab-Israel Dispute, (New York: Facts On File Inc., 1996), hlm. 237-8.

²⁵ Nicola Durr, Palestina, (Bandung: Al Maarif, 1980), hlm. 77.

Kerajaan Britain dianggap memainkan peranan strategik terhadap kawasan oleh kerananya kaum Yahudi terus melakukan lobi. Pimpinan Zionis meminta sokongan daripada Britain guna mendapatkan kekuatan politik. Sokongan tidak berhenti pada permintaan ke atas tanah di Palestin tetapi juga kekuatan menghindari tekanan masyarakat Arab terhadap kaum Yahudi. Setelah Britain bersetuju memberi hak masuk kepada kaum Yahudi, Athur James Balfour mengeluarkan notis terhadap kaum Yahudi yang disampaikan kepada Lord Rothschild. Surat ini memberi arahan bahawa Britain bersedia menyokong kaum Yahudi untuk menubuhkan negara. Kemudian, Athur James Balfour dalam suratnya yang lain menyampaikan kepada pimpinan Zionis Inggeris bahawa Britain akan menyokong permukiman Yahudi di Palestin dan bersedia membantu pembentukan tanah air Yahudi di Palestin.²⁶

Selanjutnya, pemimpin Yahudi diperbolehkan bertemu Athur James Balfour. Idea yang dibawa adalah rancangan tentang cara-cara memasukkan orang Yahudi ke Palestin. Namun, dalam kes ini, beliau belum mahu memberi sokongan sepihak. Menurut Balfour, mestilah negara-negara lain turut diminta memberi pendapat dahulu terutama Amerika Syarikat perihal rancangan Zionis antarabangsa. Idea tentang cara-cara memasukkan kaum Yahudi, kemudian dibawa oleh Perdana Menteri Britain bertemu dengan Presiden Amerika Syarikat. Perbincangan rahsia semasa ketibaan Athur James Balfour ke Washington, Britain ingin menjelaskan tujuan peperangan yang dilakukan oleh Britain dan Perancis melawan Turki Uthmaniyah di Timur Tengah kepada Amerika Syarikat.

---

²⁶ Ahmad Dedaat, *Arab and Israel Conflict or Consolidation*, (terjemahan), (Surabaya: Pustaka Progresif, 1991), hlm. 8.

*tiada apa akan dibuat yang mungkin prasangka terhadap hak sivil dan agama masyarakat wujud yang bukan Yahudi di Palestin, atau hak dan taraf politik yang dinikmati oleh Yahudi di negeri lain. Saya sangat berterimakasih sekiranya anda membawa pengistihar ini kepada persekutuan Zionis.*²⁹

Surat yang ditulis oleh Athur James Balfour dikenal dengan nama Deklarasi Balfour. Oleh kaum Yahudi surat ini menjadi pegangan dan hak untuk masuk serta mendapatkan tanah di negara Palestin. Apatah lagi kekuasaan Turki Uthmaniyah terhadap Palestin sudah beralih kepada Britain setelah kekalahannya pada Perang Dunia I. Setelah kaum Yahudi melaksanakan Deklarasi Balfour, negara-negara Arab menolak idea daripada Britain yang memberi sokongan kepada kaum Yahudi menetap di Palestin. Penolakan dilakukan melalui tunjuk perasaan menentang polisi Britain. Negara-negara Arab percaya bahawa wilayah Palestin memperoleh keabsahan daripada negara Arab lainnya.³⁰ Sebaliknya menurut Yahudi, kemerdekaan Palestin dapat dilakukan di Barat Palestin dan sebahagian negara Jordan.

Konflik antara penduduk Palestin dan pendatang Yahudi terus berlaku. Kaum Yahudi dengan pelbagai cara berusaha mendapat sokongan daripada kerajaan Britain untuk menerusi idea penubuhan negara Zionis.³¹ Sebagai wujudnya Britain akhirnya mengutus Herbert Samuel menjadi pengetua Komisi Tinggi Britain di daerah mandat Palestin.³² Pemerintah Britain akhirnya memperbolehkan kepada kaum Yahudi yang

²⁹ www.etzel.org.il/english/ac02.htm

³⁰ Benyamin Rivlin and Joseph S. Szyliowicz, *The Contemporary Middle East: Tradition and Inovation*, (New York: Random House, 1965), hlm. 268.

³¹ Elia Kedorie and Sylvia G. Haim (eds), *Palestine and Israel 19th and 20th Centuries*, (London: Frank Cass, 1982), hlm. 60.

³² *Ibid*, hlm. 61.

datang daripada pelbagai negara masuk ke Palestin melalui pelabuhan-pelabuhan rasmi yang telah ditetapkan pemerintah Britain.

1. 4. Penubuhan Negara Israel

1. 4. 1. Proses Penubuhan Negara

Semasa idea penubuhan negara diperbincangkan pada peringkat antarabangsa, Palestin sudah menjadi tujuan penempatan negara Yahudi. Pada permulaan pelan penubuhan, kaum Yahudi telah mendapatkan tentangan. Disebabkan idea yang disampaikan adalah penubuhan negara di dalam wilayah Palestin. Hujah yang dikemukakan kaum Yahudi bahawa hubungan sejarah antara kaum Yahudi dan Palestin tidak dapat diputuskan terutama pada masa sebelum abad pertama tahun masihi.

Kaum Yahudi semasa bertempat tinggal di Eropah mendapat sebarang kesukaran. Disebabkan adanya perlakuan khas seperti politik perkauman pada abad ke 15 sehingga kemarahan Adolf Hitler --semasa menjawat sebagai pemimpin tentera German-- terhadap keturunan Yahudi. Ramai kaum Yahudi mati terbunuh di khemah Ausewitz dan sebahagian lari daripada kawasan Eropah. Pelarian Yahudi memilih duduk di Palestin walaupun dengan kehidupan yang lebih sukar berbanding tinggal di Eropah. Hal ini kerana setiap hari Sabtu pada hujung minggu, mereka dapat melaksanakan ajaran agama.

Walau bagaimanapun dari pandangan agama, Palestin ialah sesebuah tempat yang terbaik bagi keperluan beragama dan kebudayaan Yahudi. Bahkan pula kaum Yahudi Eropah Timur telah pergi kesana.³³

---

³³ Ibid. 110.

Tahun 1922, pelan penubuhan negara Yahudi mendapat arahan rasmi daripada Liga Bangsa-Bangsa memberi sokongan kepada pelan penubuhan negara:

Sedangkan kuasa-kuasa bersekutu telah berjanji guna memberi kesan kepada perlengkapan Artikel 22 dari Perjanjian Persekutuan Kebangsaan, untuk mengamankan satu mandat yang telah dipilih oleh kuasa-kuasa tersebut. Pentadbiran daerah Palestin, dahulu kepunyaan kerajaan Turki Uthmaniyah, di dalam sempadan-sempadan yang ditetapkan oleh mereka. Sedangkan kuasa-kuasa bersekutu telah berjanji bahawa mandat itu hendaklah bertanggungjawab menjalankan pengisytiharan yang bermula pada 2 November 1917, oleh kerajaan Baginda Britain dan diambil oleh kuasa-kuasa tersebut dalam pemukiman sesebuah rumah kebangsaan untuk kaum Yahudi di Palestin, telah jelas difahamkan bahawa tiada apa juga dilakukan untuk memberi prasangka terhadap hak sivil dan beragama masyarakat wujud yang bukan Yahudi di Palestin, atau hak dan taraf politik yang dinikmati oleh kaum Yahudi di negeri lain. Sedangkan pengenalan telah diberi kepada perhubungan sejarah kaum Yahudi dengan Palestin dan dasar-dasar untuk menyusun semula rumah kebangsaan mereka di negara itu.³⁴

Pembahagian ke atas negara Palestin mesti dilakukan. Satu bahagian milik Palestin dan satu bahagian lagi milik Yahudi. Ketentuan diberlakukannya pembahagian ini berasaskan pada partisi PBB tahun 1947. Partisi PBB boleh dianggap sebagai jalan ke luar untuk kedua bangsa.

Lepas 18 May pemindahan tanah dalam Zone A akan dilapangkan selain daripada seorang Arab Palestin, dalam Zone B kelulusan tulisan akan dikehendaki untuk pemindahan selain daripada seorang Arab Palestin, dan dalam Zone C pemindahan tidak dikawal. Agen Yahudi membantah dengan serta merta terhadap peraturan-peraturan di atas adalah perkara ekonomi dan politik.³⁵

³⁴ Michael Reisman, *The Arts of The Possible*, (Princeton: Princeton University Press, 1970), hlm. 91.

³⁵ Under the White Paper, hlm. 41, 43.

Tindakan ini tidak disetujui kaum Yahudi ortodoks. Bahkan mereka menyatakan perang terhadap kepentingan Britain. Organisasi Yahudi sosialis melakukan serangan ke atas kepentingan Britain dan membunuh 400 orang.³⁶ Penubuhan negara menjadi pilihan yang sukar kerana bererti antara “hidup sekalian atau mati semuanya”. Konflik yang terjadi pada tahun 1945 hingga 1948 memunculkan sikap pembangkangan kaum Yahudi terhadap peranan Kerajaan Britain. ~~Britain menyokong~~ kemasukan kaum Yahudi ke Palestin sehingga perbandingan jumlah penduduk antara Palestin dengan Yahudi berubah daripada 14:1 menjadi 2:1.³⁷

Akibat daripada kedatangan imigran Yahudi negara Palestin menjadi pusat konflik dan Britain sebagai negara koloni tidak berani memberi solusi bagi mencegah konflik, sebaliknya kedatangan imigran bertujuan menjaga keseimbangan peranan Britain di kawasan Timur Tengah. Ertinya Britain berusaha memberi sokongan terhadap kaum Yahudi untuk menambah populasi di Palestin.

Perdana Menteri Inggeris masih berupaya untuk merealisasikan idea pembahagian berasas kepada rekomendasi Amerika Syarikat. Pada musim panas 1947, PBB melalui Komisi yang ditubuhkan berusaha memecahkan masalah dengan memberi rekomendasi pembahagian negara Palestin menjadi tiga bahagian. Kawasan negara Yahudi seluas 18.000 Km² meliputi daerah Galilee Timur, pinggir pantai dan daerah

³⁶ George Kirk, *Survey of International Affairs the Middle East in the War*, (London: University of London Press), hlm. 234.

³⁷ Nicola Durr, *Palestina*, (terjemahan Muhammad Tohir), (Bandung: Al Ma'arif, 1980), hlm. 130.

Negev. Sedangkan wilayah Palestin seluas 8.500 km² meliputi wilayah pegunungan, Tebing Barat dan Barat Galilee. Sedangkan status Jerusalem berada dibawah mandat PBB.³⁸

Pada bulan November 1947, PBB mengadakan debat tentang masalah Palestin di *General Assembly*. Seramai 33 ahli menolak, 11 setuju dan 1 abstain. Keadaan ini menjadi pelik kerana pada tarikh 29 Nopember 1947 beberapa negara Arab melakukan serangan ke atas kampung-kampung Yahudi. Maksud serangan untuk mencegah pelaksanaan partisi PBB Menurut mereka partisi PBB merugikan pihak Arab. Pada tarikh 30 Disember 1947, di *Yishuv* diadakan perbincangan tentang penyelesaian politik dan keselamatan di kawasan yang dihadiri oleh parti politik-parti politik untuk menguatkan barisan penyokong penubuhan negara.³⁹ Pada tarikh 1 Mac 1948, Jawatan Kuasa Nasional Yahudi mengadakan mesyuarat yang terdiri daripada ahli-ahli gerakan Zionis dan *Jewish Agency* di Palestin. Pada akhirnya Jawatan Kuasa Pelaksana bersetuju dengan resolusi *General Assembly* PBB tentang pembahagian ke atas wilayah Palestin.

Pada tengah malam tarikh 13 Mai 1948 atau sehari menjelang kemerdekaan, kaum Yahudi terdiri dari Parti Mapai 4 orang, Parti Mapam 2 orang, Parti General Zionist 2 orang, Parti Sephardim 1 orang, Parti Aliya Chadasha 1 orang dan parti-parti keagamaan 3 orang melakukan mesyuarat berkenaan dengan waktu untuk merasmikan penubuhan negara. David Ben Gurion yang dianggap sebagai kelompok tengah dari

³⁸ Gad Yacoobi, *The Government of Israel*, (New York: Preager, 1982) hlm. 39-40.

³⁹ Zeef Sheraf, *Three Days* (translete), Tel Aviv: Om Oved, 1957) dalam Gad Yacoobi, *The Government of Israel*, hlm 41.

koalisi Herut dan Parti Komunis di Israel memimpin mesyuarat. Semua jemputan yang datang dimasukkan sebagai ahli di dalam pemerintahan sementara.

1. 4. 2. Penubuhan Negara Israel

Satu tahun sebelum mewujudkan penubuhan negara, Pemerintah Israel sudah disusun dan diterima masyarakat Yahudi secara am. *Emergency Committee* sudah memulakannya pada bulan Nopember 1947 daripada *Jewish Agency* dan *The National Committee*.⁴⁰ Beberapa jam sebelum penyerahan mandat daripada Britain berakhir, semua persiapan telah dilakukan tinggal menunggu momentum sahaja. Kemunduran Britain sekaligus mengakhiri masa 31 tahun kekuasaannya ke atas kawasan Palestin dan menyerahkannya kepada PBB. Menurut pelan, penyerahan akan dilakukan pukul 12 P.M. atau pada tengah malam.⁴¹ Tetapi parti-parti politik di pelbagai *Yishuv* sudah mempersiapkan rangka surat untuk dibacakan oleh David Ben Gurion selaku pimpinan koalisi parti. Rangka surat tersebut berisikan maklumat penting dan bersejarah mengenai pelan penubuhan negara Israel yang dipimpin oleh pengetua parti-parti iaitu David Ben Gurion⁴² pada pukul 4.30 P. M. di bangunan Muzium di kawasan Taman Rothschild Tel Aviv.

⁴⁰ Gad Yacoobi, *The Government of Israel*, hlm. 287.

⁴¹ *Ibid*, hlm. 37.

⁴² David Ben Gurion lahir di Plonsk, Polandia, tahun 1886 dan tahun 1906 menjadi tulang belakang pembentukan *First Agricultural Worker* serta membantu menubuhkan *Jewish Self Defense Group* (Hashomer). Pada Perang Dunia I dibawah pemerintah Turki Uthmaniyah, Ia di deportasi bersama Yitzhak Ben-Zvi. Pada tahun 1920 Ia menyokong penubuhan Histadrut's. Pada tahun 1948 Ben Gurion menjadi Perdana Menteri Israel dan Menteri Pertahanan. Semasa menjadi Perdana Menteri, David Ben Gurion merancang satu strategi yang dikenal dengan terminologi "Operation Magic Carpet" *the Airlift of Jews from Arab Countries*. Kekuasaan Ben Gurion berakhir pada bulan Jun 1963. Selanjutnya Ben Gurion digantikan oleh Levi Eshkol sebagai Perdana Menteri, lihat dalam www.us-israel.org/jsource/biography

Dalam laporan pengantar Ben Gurion mengatakan bahawa yang dibacakannya merupakan persetujuan kami selaku ahli daripada *The National Council* yang merupakan pelaksana daripada masyarakat Yahudi di Palestin dan pergerakan Zionis antarabangsa. Kami bertemu bersama untuk merayakan berakhirnya mandat Britain di Palestin. Selain itu, penubuhan negara bertujuan untuk menempatkan kaum Yahudi dalam satu rumah bersama yang disebut dengan Negara Israel (Medinath Yisrael).⁴³

Semua ahli yang dilibatkan dalam pemerintah sementara secara bersama turut memberi tanda tangan ke atas pengesahan negara Israel. Negara Israel yang baru ditubuhkan meliputi kawasan seluas 7,993 Km². Meliputi daerah *Eastern Shore Meditterreanean*.

Amerika Syarikat, Britain dan Soviet Union turut memberi pengakuan ke atas negara Israel yang baru ditubuhkan. Hari demi hari berbagai negara lainnya turut mengirinkan ucapan tahniah ke atas penubuhan negara Israel. Keadaan yang dialami Israel berbeza dengan negara-negara Arab yang marah terhadap pelan Israel iaitu menubuhkan negara di dalam kawasan Palestin.

*Pemerintah Israel yang baru berdiri menubuhkan satu badan yang disebut dengan Assembly of Representatives (Asefat Hanivcharim) dengan ahli-ahli yang dipilih berasaskan sistem demokrasi.*⁴⁴ Untuk memperkuat pemerintahan, pemerintahan

⁴³ Gad Yacoobi, *The Government of Israel*, hlm. 42.

⁴⁴ Riza Sihbudi, *Politik Israel* (sebuah pengantar) dalam Adian Husaini, *Mau Menang Sendiri: Israel Sang Teroris Yang Pragmatis?*, (Jakarta: Pustaka Progressif, 2002) hlm. vi.

sementara membentuk satu institusi lagi yang disebut dengan *The Jewish Agency for Palestine*. Institusi ini berperanan sebagai kedutaan besar kerana ianya berusaha mencari sokongan antarabangsa ke atas penubuhan negara Israel.

1. 4. 3. Sistem Pemerintah

Israel menganut sistem pemerintah demokrasi berasaskan pada peraturan perundangan yang dibuat. Pemerintah berkuatkuasa pada sistem politik, sosial dan ekonomi. Struktur kekuasaan dalam Pemerintah Israel telah membentuk kabinet yang disebut dengan Knesset⁴⁵. Ahli daripada Knesset seramai 38 orang dan semuanya berasal daripada Parti-parti yang ada di dalaman Israel. Pemerintahan Israel yang ditubuhkan pada permulaan terdiri daripada 13 Menteri yang dipilih berasaskan kepada otoriti daripada Perdana Menteri selaku Ketua Pemerintahan.

Presiden sebagai Kepala Negara di dalam sistim pemerintahan di Israel di pilih oleh ahli Majlis. Majlis mempunyai ahli seramai: 14 orang berasal dari *National Council Executive*, 11 ahli berasal dari kawasan Palestin dan menjadi ahli daripada *Jewish Agency Executive*, 12 ahli tambahan berasal daripada parti politik dan masyarakat.

---

⁴⁵ Knesset pada permulaan merupakan organisasi Yahudi di Yishuv yang berada di kawasan Palestin. Pada bulan Disember 1918 secara berubah-ubah komite ini sudah mempunyai ahli seramai 32 orang yang dipilih melalui undi. Tahun 1920 organisasi ini mendapatkan tempat dari para pemilih dan semasa itulah, organisasi berganti nama menjadi *Assefat Hanivcharim* atau *Assembly of Representatives* dengan ahli seramai 314 orang. Pada tahun yang sama ahli-ahli *Assefat Hanivcharim* mengganti namanya menjadi *Vaad Leumi* atau *National Committee* dengan ahli seramai 36 orang. Sedangkan *executive Committee* mempunyai ahli seramai 13 orang.

Pada tarikh 16 May 1948, Majlis memilih Chaim Weizmann sebagai presiden dan secara automatik ia menjadi ahli Majlis yang ke 38. Berasaskan Undang-Undang, Presiden sebagai ketua negara dan Perdana Menteri sebagai Ketua Pemerintahan di bantu oleh 13 Menteri-Menteri Kabinet yang sudah dipilih.

Sistem pentadbiran pemerintahan didefinisikan sebagai pemerintahan negara. Di Israel pemerintahan mengikut kepada sistem demokrasi dan model daripada pemerintah ini merupakan prasyarat utama sesebuah negara mengikut kepada cara-cara negara barat. Meskipun begitu, di Israel kedudukannya tidak menjadi pusat daripada kekuasaan pemerintah. Kekuatan pemerintah justeru lebih kepada keupayaan sistem mengawal aktiviti.

Sejak mula ditubuhkannya negara persamaan sosial dan politik untuk semua warganegara tanpa membezakan agama, kaum dan jantina. Di dalam sistem *democratic parliamentary*, pemilihan dilakukan secara professiona, bebas dan demokrasi. Anak lelaki dan perempuan yang sudah berumur 18 tahun atau lebih diperbolehkan untuk mengundi sesuai dengan parti pilihannya.⁴⁶ Negara memberi garanti terhadap kebebasan beragama mengikut kehendak pribadi, pendidikan dan budaya. *Basic Law* yang menjadi asas dan konstitusi masih lagi baru dan belum berpengalaman sebagai suatu undang-undang.⁴⁷ Oleh kerana itu, peraturan undang-undang diterima semua masyarakat sebagai aturan

---

⁴⁶ Marver H. Bernstein, *The Politic of Israel*, (New York: Greenwood, 1969), hlm. 32.

⁴⁷ Clive Jones dan Emma C Murphy, *Israel: Challenges to identity, democracy and the state*, (London: Roudledge, 2002), hlm. 32.

yang mengatur kehidupan masyarakat dan menjadi kekuatan pentadbiran pemerintah Israel.

1. 4. 4. Dasar Pertahanan

Dasar pertahanan Israel diarahkan untuk menjaga stabiliti nasional guna menjamin warganegara Israel terhindar daripada sebarang ancaman yang merbahaya. Angkatan tentera Israel dibezakan berasaskan pada kursus-kursus yang diambil.⁴⁸ Kursus diajarkan secara am untuk awam dan khas. Kedua-duanya membolehkan kaum wanita turut serta di dalam angkatan tentera mengikut rancangan dan konsep pertahanan yang dibuat. Keluasan negara Israel amat kecil, jumlah penduduk yang tidak ramai dan besarnya ancaman daripada persekitaran, menyebabkan konsep pertahanan Israel melibatkan semua elemen kekuatan pertahanan; iaitu: (i) pertahanan psikologi, (ii) pertahanan sosial, (iii) pertahanan ekonomi, (iv) pertahanan awam dan (v) pertahanan ketenteraan. Semua unsur kekuatan yang ada dijadikan satu dan disebut dengan pertahanan menyeluruh.

Pertahanan menyeluruh dianggap dapat memberi kawalan terhadap masyarakat dan negara setiap waktu. Jumlah pasukan yang disediakan guna melakukan kawalan pertahanan terhadap semua unit-unit pertahanan berjumlah 70.000 orang. Institusi yang bertanggungjawab terhadap masalah pertahanan adalah IDF. IDF dipimpin oleh seorang Ketua Staf dan secara struktur berada di bawah arahan Perdana Menteri. Garis hubungan ini menunjukkan Perdana Menteri sebagai pemegang kuasa tertinggi di bidang pertahanan dan keselamatan.

1. 4. 5. Politik Dasar Luar

Pada dasarnya Dasar Luar Israel mengikut tradisi diplomatik yang bermula pada tahun 1948. Pada masa pertama, Menteri Dasar Luar Israel adalah Abba Eban. Dasar luar Israel boleh dikesan daripada pelbagai polisi yang disampaikan dan aktiviti antarabangsa. Menurut Shibley Terhami, polisi Israel berasaskan pada dua strategi, iaitu; pertama, lingkungan persekitaran dan Israel melihat strategi yang digunakan negara-negara Arab untuk bersatu di bidang politik dan militari dalam menyerang Israel. Dari kekuatan dan divisi kesatuan tentera negara Arab nampaknya memberi keuntungan pada negara Israel. Apatah lagi Mesir dikesan berusaha menjadi kekuatan utama hegemoni politik Arab dan kemudian berusaha mengancam Israel.⁴⁹

Kemudian Israel membuat dasar luar baru iaitu yang lebih radikal dan dikenali dengan politik eskpansi di bidang politik, ekonomi, sosial dan budaya. Terhadap kawasan Timur Tengah dasar luar Israel boleh dikesan ekspansionais. Ekspansional dalam erti politik. Kebijakan dasar luar eskpansi ini kemudian menjadi kekuatan yang terus dipertahankan kerana ianya disokong oleh kemampuan dan teknologi militari yang kuat dan disegani pada peringkat antarabangsa. Oleh itu, Dasar Luar Israel yang dilaksanakan oleh Kementerian Luar Negara diarahkan kepada menjaga masyarakat Israel baik di dalam negara maupun luar negara. Itu sebabnya kebijakan dasar luar yang berkait dengan masalah pertahanan diwujudkan melalui sistem keselamatan terhadap warga Israel di dalam negeri mahupun di luar negeri. Tujuannya guna menghindari sebarang ancaman

---

⁴⁸ Harvey, H. Smith (Co), *Area Handbook for Israel*, (Washington: Congress Library, 1970), hlm. x.

⁴⁹ Clive Jones dan Emma C Murphy, *Israel: Challenges to identity, democracy and the state*, hlm. 97.

luar terhadap keberadaan negara Israel yang berada di tengah masyarakat Arab. Kawasan ini paling ramai dengan masalah-masalah seperti konflik, krisis dan peperangan.

1. 5. Perang Arab Israel Pertama

Keesokan harinya iaitu tarikh 15 Mei 1948 negara-negara Arab tidak dapat menerima sebarang pernyataan daripada kaum Yahudi. Pihak Arab merasa tidak puas hati dan secara bersama melakukan serangan ke atas pasukan Yahudi yang berjumlah 70,000 orang. Serangan pihak Arab terhadap tentera Yahudi di pelbagai bandar dan kampung menyebabkan kedua pihak saling melakukan serangan. Pada tahap permulaan perang, tentera Arab berjaya memperoleh kemenangan gemilang. Mesir menyerang daripada Sinai Masuk Negev dan Gaza, Jordan masuk dari arah Jambatan Allenby ke Jericho dan dari Yarmouk ke arah Nablus.

Pasukan Iraq yang turut membantu perjuangan rakyat Palestin daripada Transjordan menuju ke Beisan dan daerah yang diperuntukkan bagi kaum Yahudi sesuai dengan partisi PBB. Tentera Syria masuk ke arah Samakh dan sebelah laut Galilee. Sedangkan tentera Lubnan masuk dari arah Malkiya menuju Mishmar Hayarden dan Safed.⁵⁰ Pasukan Arab terdiri daripada Mesir, Transjordan, Syria, Iraq dan Lubnan berhadapan dengan tentera Israel. Lima hari berperang tentera Arab berjaya memperoleh kemenangan. Sebaliknya kaum Yahudi yang senyatanya sudah kalah berusaha mencari solusi lain guna menghindari kekalahan. Kaum Yahudi melakukan lobi ke atas Amerika

---

⁵⁰ Nadav Sarfan, Israel The Embattled Ally, (Boston: The Belknap Press of Harvard University Press, 1978) hlm. 43-51.

Syarikat dan PBB guna meminta diadakan gencatan senjata. PBB menyatakan netral dan tidak mahu menerima idea daripada Yahudi, "kemudian kaum Yahudi melakukan tekanan terhadap Amerika Syarikat untuk membuat keputusan menekan PBB agar dapat melakukan gencatan senjata secepatnya.

Setelah mendapatkan maklumat bahawa Israel akan kalah, Amerika Syarikat memaksa PBB untuk membuat keputusan tentang gencatan senjata. Tindakan penghentian peperangan sememangnya diterima oleh semua pihak. Terutama Israel yang berada dalam posisi kalah. Gencatan senjata diberlakukan selama satu minggu. Tetapi di sebalik itu, Israel berjaya meminta Amerika Syarikat mengirimkan senjata dalam tempoh 3 X 24 jam.

Ketika tentera-tentera Arab bersenang-senang kerana sudah merasa memperoleh kemenangan di dalam peperangan yang dihentikan oleh PBB. Israel melakukan serangan balik secara tiba-tiba dan mengejutkan. Serangan Israel diarahkan ke semua tempat strategis dan bahagian pembekalan serta gudang amunisi tentera Arab. Akibatnya pasukan negara-negara Arab kelang kabut dan tidak mampu melakukan serangan balik sebagaimana yang dilakukan Israel. Israel mendapatkan beberapa daerah seperti Ramallah, Galilee Tengah dan Nazareth. Setelah Israel berhasil menyerang mundur tentera Arab, PBB mengambil inisiatif menjadi mediator bagi perundingan kedua-dua pihak yang dipimpin oleh Count Folk Barnadotte. Perundingan ini mempunyai tujuan menghindari peperangan yang lebih besar.

Count Folk Bernadotte merupakan orang tengah PBB dalam menyelesaikan masalah senjata pada Perang Arab-Israel tahun 1948. Sebagai mediator PBB, Bernadotte memberi fasiliti terhadap penyelesaian konflik Palestin.⁵¹ Perananan Count Folk Bernadotte hanya diterima oleh pihak Arab sebaliknya Israel menolak. Israel mempunyai pandangan bahawa Bernadotte berpihak kepada Arab. Sikap keras dan penolakan Israel diikuti dengan pembunuhan terhadap Bernadotte. Pembunuhan ini dilakukan oleh *Stern Gang* yang dipimpin oleh Yitzhak Shamir pada tarikh 17 September 1948.⁵²

Pembunuhan yang dilakukan Israel tidak mempengaruhi kebijakan politik Israel untuk memenangkan peperangan. Dengan cara tidak mahu turut serta terhadap senjata. Kesatuan tentera yang dipimpin unit khas *Haganah* mendesak negara-negara Arab ke luar daripada wilayah pertempuran. Pada tarikh 8 hingga 28 September 1948 pasukan Yahudi kembali berhasil mendapatkan daerah Sinai dan Negev. Menyedari kekalahan ini, negara-negara Arab mengakui kemenangan lawan dengan cara mundur satu-persatu. Akhirnya keadaan berbalik, Israel menjadi pemenang sekaligus diikuti dengan pendudukan wilayah negara Israel melebihi partisi yang disahkan PBB.

---

⁵¹ Cheryl A. Rubenberg, Israel and American National Interest, Critical Examination, (Urbana: Illinois University Press, 1986), hlm. 43.

⁵² Mengenai perilaku Yitzhak Shamir semasa berumur 32 tahun disampaikan oleh Menteri Luar Negara Mesir Farouk Al Shara di dalam konferensi Timur Tengah di Mesir, lihat Jawa Pos pada tarikh 2 Nopember 1991.